

עת"א 16675/08/18 - בר בן חמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עת"א 16675-08-18 בן חמו(אסיר) נ' ישראל

בפני: כב' ס.הנשיאה, השופט אליהו ביתן
כב' השופט, נסר אבו-טהה
כב' השופט עמית כהן
העותר: בר בן חמו (אסיר)
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

העותר שפוט ל-12 חודשי מאסר, על עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות ונשיאת סכין שלא כדין.

לאחר שהעותר נשא שני שלישים מתקופת מאסרו הוא ביקש להשתחרר על תנאי. וועדת השחרורים שליד כלא אלה החליטה, ביום 1.8.18, לדחות את בקשתו. הועדה נימקה את החלטתה, בעיקר, במסוכנות העותר לציבור, בהתנהגותו השלילית בכלא, ובכך שהעותר לא השתתף במסגרות טיפוליות - שיקומיות במהלך תקופת מאסרו.

מכאן העתירה.

ב"כ העותר טוען, שהועדה טעתה בהחלטתה ולא לקחה בחשבון את נתוני העותר, שהוא בחור צעיר, ללא עבר פלילי, וזהו מאסרו הראשון.

באשר להתנהגות העותר בכלא, טען, כי מדובר בהתנהגות מטופשת של העותר ושל אחריה הוא תיקן את דרכיו וכעת רש"א ממליצה על שחרורו ואף הכינה לו תכנית שיקום. הוא סיכם את טענותיו בכך שהאפשרויות העומדות בפני בית המשפט הן שהעותר ימשיך בנשיאת מאסרו ללא כל טיפול, או שתינתן לו האפשרות לשחרור מוקדם תוך קבלת טיפול וליווי של רש"א.

המשיבה תומכת בהחלטת הועדה, על נימוקיה, ומדגישה את חומרת מעשי העותר ואת העובדה שהן במהלך משפטו והן תוך נשיאת מאסרו הוא סירב לקבל טיפול, וכן את העובדה כי במהלך מאסרו היה העותר מעורב באירוע אלימים, המתואר בדו"ח הידיעה שהוגש לבית-המשפט.

עיינו בכתב העתירה, בתגובה לה, בפרוטוקול הדיון של הועדה ובהחלטת הועדה, ושמענו את טיעוני הצדדים, ובאנו

עמוד 1

למסקנה שדין העתירה להידחות.

נקודת המוצא לדיון היא ששחרור על תנאי ממאסר איננו זכות מוקנית לאסיר. אסיר המבקש לזכות בכך צריך להראות שהוא ראוי לשחרור וששחרורו לא יסכן את שלום הציבור.

המעשה שעליו נדון העותר למאסר, חמור ביותר. הוא חבר לשניים אחרים, והם נסעו יחד למקום בו נכחה קטינה שהיתה חברתו של אחד מהם, ושם הם דקרו ללא אבחנה אנשים שהיו במקום, שלא היתה להם היכרות מוקדמת איתם, ולא ריב איתם. המעשה שעשה העותר מלמד על מסוכנותו.

בית המשפט שדן את העותר ביקש לתת לו הזדמנות טיפולית, ואולם, בעיצומו של התהליך הטיפולי, העותר הצהיר כי הוא מבקש לסיים את משפטו וכי הוא איננו מעוניין עוד בטיפול.

הדבר חזר על עצמו גם תוך כדי נשיאת המאסר. העותר לא נטל חלק בהליך טיפולי, וכאשר ב"כ התביעה הציע שהדיון בועדה יידחה לתקופה מסוימת שבמהלכה העותר ישולב בטיפול, העותר דחה את ההצעה.

ב"כ העותר טוען כי אין לזקוף את אי קבלת הטיפול לחובת העותר, שכן העותר עצמו ביקש להשתתף בטיפול כזה והדבר לא ניתן לו.

גם אם כך הם פני הדברים, אין בזה כדי לשנות את העובדה שבפועל העותר לא קיבל טיפול, ובמובן זה מסוכנותו לא קהתה.

כלל אלה יש להוסיף את התנהגות העותר בכלא, שהועדה קבעה כי היא לא היתה ראויה. המעשה המתואר בדו"ח הידיעה חמור, ודי היה בו כדי להצדיק את דחיית בקשת העותר לשחרור על תנאי.

נוכח כל אלה באנו למסקנה כי החלטת הוועדה נכונה ואין מקום להתערב בה.

העתירה נדחית.

**ניתן והודע היום כ"ד אלול
תשע"ח, 04/09/2018 במעמד
הנוכחים.**

עמית כהן, שופט

נסר אבו טהה, שופט

אליהו ביתן, סגן נשיאה